

Så bliver det argument brugt af hr. Hans Peter Baadsgaard: De almennyttige boligselskaber har også nogle renteudgifter på deres lån, skal ejerne så ikke have rentefradrag for det?

Nej, for boligselskaberne bliver jo i finansloven kompenseret, de får jo tilskud til de forskellige renter. Uanset om det er andelsboliger, almennyttige boliger eller ungdomsboliger, så kan man jo gå ind på finansloven og aflæse helt præcis, hvor meget de får i tilskud til at betale de renter, så der er ingen grund til også at give dem fradrag for det.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Jeg skal ikke forsøge at gradbøje, hvad hr. John Vinther mente med at strikke imod enhver forringelse af boligejernes situation. Jeg opfattede det, som om det var en modstand mod at ændre på rentefradragsretten eller i hvert fald sænke den. Det kan godt være, jeg har misforstået det, og så vil jeg da gerne korrigeres heroppefra.

Det er sådan set også underordnet, for det, som vi jo i hvert fald får understreget i hr. John Vinthers udtalelse, er, at man ikke vil kæde de udgifter, som staten har til boligstøtte, sammen med de manglende skatteindtægter eller indirekte tilskud, eller hvad man nu vil kalde det, som går til boligejerne. Man ønsker at holde de to ting fuldstændig adskilt, uanset at det påvirker det samlede statsbudget og -regnskab på fuldstændig ens måde, nemlig bidrager til et underskud.

Dermed er man altså dybt inde i det, jeg kaldte skizofreni, og dermed kan man jo kun spørge sig selv: Hvad er hensigten med det? Ja, den eneste hensigt, jeg kan se, er, at det jo er meget praktisk at kunne stryge sine egne vælgergrupper med hårene og så tage det lidt mere roligt i forhold til dem, som man ikke lige opfatter som typiske konservative vælgere. Det synes jeg egentlig ikke er en acceptabel holdning.

Jeg synes, at vi bør diskutere støtte til boligområdet ud fra et spørgsmål om ligestilling mellem borgerne og ikke dele dem op efter, om de er ejere eller lejere, og jeg synes først og fremmest, at vi bør diskutere støtten ud fra, om den tjener et socialt behov.

Jeg fik ingen dokumentation – jeg havde heller ikke ventet det – af, at der var et særlig socialt sigte i den måde, man havde indrettet støtten til ejerboligområdet på, men jeg konstaterer, at det er en stor post på statens budget, og at vi i hvert fald, hvis vi vil mene noget seriøst

med at gøre noget ved statsunderskuddet, mene noget seriøst med, at vi skal overveje, hvordan vi bruger landets ressourcer, ikke kan tillade os at se væk fra en sådan post.

Det er dér, jeg synes, at både De Konservative, Venstre og Fremskridtspartiet totalt svigter, og jeg kan kun opfatte det som ren interessegruppolitik.

(Kort bemærkning).

Hans Peter Baadsgaard (S):

Jeg vil gerne takke hr. Kim Behnke for her fra talerstolen at argumentere for tilskuddet til det almennyttige boligbyggeri. Hr. Kim Behnke sagde nemlig: De skal ikke have fradragsret, for de får jo deres tilskud.

Ja, det er den klareste og tydeligste begrundelse, jeg har hørt længe for, at det tilskud netop korresponderer med fradraget. Så tak for den bemærkning!

Mine bemærkninger om, at lejerne også skulle have fradrag, gik på hr. John Vinthers bemærkninger om, at tilskudsordningen burde have været en fradragsordning. Når vi taler om sådanne individuelle arbejder, er de jo for lejernes egen regning, lige så vel som de er for ejernes. Så spurgte jeg hr. John Vinther, om lejerne så også skulle have fradrag for de arbejder, de betaler direkte over huslejen, uden at der er tale om noget fradrag for dem. Det synes jeg var et relevant spørgsmål, når man skal sammenligne tilskudsordningen med fradragsordningen for den slags, og det er så friholdt for den egentlige støtte til opførelsen.

Villy Søvnal (SF):

For SF er boligpolitikken et helt centralt værktøj til at sikre befolkningen gode levevilkår. Vi synes, regeringens redegørelse i et vist omfang er med til at tegne et skønmaleri af situationen. Jeg skal i parentes bemærke, at det gør den nuværende regerings redegørelser ofte.

SF's bidrag til denne redegørelsesdebat følger af den frihed, der følger af at være i opposition. Det betyder, at vi kan rose, hvor der er saglig grund til dét, og kritisere dér, hvor skønmaleriet efter vores opfattelse ikke gengiver virkeligheden.

Redegørelsen indledes med et målsætningsafsnit, der indeholder én central målsætning, nemlig om et alsidigt boligtilbud, der giver alle befolkningsgrupper mulighed for at finde en passende bolig i forhold til deres behov og økonomiske formåen.